

— И заедно рапортъ че е болѣнъ! съ насмѣшливо участие питаше Скобелевъ.

— Така точно....

— Кажете му че утрѣ той може да не дойде на позицията....

Коего са изискваше и да докажатъ, — както отнапрѣдъ точнитѣ ученици свършвахъ изложението на нѣкаква си теорема.

— *** заповѣда да ви поздравя и ви проводи патки и мисирки.

— Бѣднийтъ отъ какво е болѣнъ?

— Мисирекътъ? учудваше са проводениятъ.

— Не, — генерала?

— Той е здравъ....

— Но, тогазъ надвечеръ навѣрно ще са разболѣе.

И дѣйствително ординареца надвечеръ донасяше рапортъ за болѣстата на ***

— Той има голѣма бойовна опитностъ, смѣяше са Скобелевъ. Той нѣкакъ-си помирише кога са прѣдполага дѣло. Него неможешъ да измамишъ....

— Защо да са държатъ таквизъ? питахъ генералътъ.

— По хазайственната частъ, той е незамѣтимъ. Азъ всичката я струнахъ на него и отлично направихъ.... Погледайте какъ той я управлява.... Въ най добръ видъ... И слѣдователно старе са.... Дважъ повече отъ другитѣ са старае.... Отрядътъ всекога по това е обезпеченъ. Нека той така често да не е «подхвърляниъ отъ скоропостижни болѣсти» — навѣрно солдатитѣ по лошо яли бихъ.... Но, нека той болѣдува, Господъ съ него....

Другий — майоръ, който съвършено съответствуваше на идеала на армейскитъ майоръ съ грамодно шкембе, вѣчно испотенъ, точно варившия са въ собственниъ си бульонъ, имаше георгиевски солдатекий кръстъ; той даже нарочно го скри. Ни веднажъ не окачвалъ.

— Защо вий това?

— А какъ.... Азъ съмъ по хазайственната частъ.... А качаи си Георгия.... Вий знаете ли, жадността на Скобелева на георгиевскитѣ кавалери?

— Е?

— Той тутакси въ бойтъ провожда.... Благодаря покорно.... Азъ съмъ челоуѣкъ мокръ.

И кой ще повѣрва, че този страхливецъ бѣше Скобелевъ любимецъ.